

Костагин Боянов

Пътят на Духа

ТЕМТО

Костадин Боянов

Пътят на Духа

София, 2011
ТЕМТО

© Костадин Боянов - автор
Станка Бонева - редактор
Моника Войкова - художник
© Издава ТЕМТО

ISBN 978-954-9566-55-0

УВОД

Сега, като се обърна 17 години назад - виждам най-различни по жанр неща, които съм написал: стихове, разкази, хипотези и научно-популярни статии за човешкото биополе, богословски текстове...

Кое е общото между тях? Този въпрос би си го задал всеки читател.

Днес мога да отговоря без колебание - това е пътят на Духа.

Не е истина, че личността е зададена веднъж завинаги и не може да претърпи промени. Всеки ден ние се сблъскваме с избор между доброто и злото. Така Духът ни прави своите трудни стъпки.

Днес има изобилие от книги, посветени на житейския и духовен път на един или друг автор, претендиращи да имат готови рецепти за човешко благополучие. Наистина - има общи принципи, но пътешествието на всеки един човек в сферата на духовното е уникално.

И сега, като погледна назад - мила ми е всяка стъпка, която съм правил, всеки камък, който ме е спъвал, всеки трънлив храст, който е раздирал душата ми. Ето защо разделих стиховете по своите стъпки, за да ги усетите.

Най-напред човек се сблъсква с **усещането** за духовното, с общите очертания на пътя, предчувствието.

Следва търсенето на **хармонията** с природата, вътрешния мир и отношенията с другите хора.

Усещайки единството със света, личността търси своето място и смисъл в него, търси истинската си **същност** - това, което е, а не това, което си мисли, че е или другите хора казват за нея. Така разкриваме своето ядро - най-свещената част на душата.

Пътят на Духа не може да не премине и през **корените** - онова, което ни свързва с рода, земята, народа.

И накрая - стиховете за Божественото - когато Духът намира своето **Просветление**.

Тръгни с мен по пътеката на Духа, скъпи читателю! И ако си намерил познати места - нека те ти помогнат в твоя личен път! Нека Добротата, Хармонията и Светлината ни поведат нагоре!

Сега и винаги, и во веки веков.

Амин.

Предусещане

Слънце за всички

Над сиво-бели преспи -
едно небе,
ослепяло
от вираве за птици.

В мъгла самотна
клони заскрежени тръпнат,
от викането
онемели.

Под ледено безмислие
на мисълта пъстървите
обезумели
чукат с перки.

Във дебри бездуховни
замръзнала съза -
душата ми
моли слънце за всички!

Какавидите

Останали дори без слънце,
зазидани в тъмниците
на мисълта,
безсребреници клетки
бродим.

Затрупани от сиви грижи,
не се разбираме самите,
а слънчевото затъмнение
расте в душите.

Пълзи, дори без отчаяние
и в какавиди ни превръща.
Но в безумното страдание
златиста святост ни обгръща.

Пашкулите безсмислени
захвърлили,
със пеперуден пулс
запалваме надеждата!

Бяло

Не искай пътища,
по бялото тръгни!
Пъртината
на твой ден те кани.
Във бяла мисъл
ти се обгърни -
да излекува
в същността ти рани.
И нека твоят стих
новороден
да заискри
в сърцата и очите!
Под бяло було
хлябът е стаен.
И бяла мъдрост
в бъдното
е скрита...

Снежно

Бяло добро
вали
до забрава.
Снежни искри
в очите
сияят.

Няма ни смърт,
ни гняв,
нито мъка.
Само покой
разслан
на разлъка.

Бяло добро
вали.
Не престава.
Само следи
във мен
се смаляват...

Снежно сърце

Зимно слънце,
отразено в снежинките.

Златни искри
на потоци в безкрая.

Аз съм едно
със снежната светлина:

Дух на снежинка
в бяла омая.

Истина чудна
нахлува във мен.

Ангелски шепот
трепти във сърцето.

Сребърна песен
за бъдния ден
духове пеят.

Снежинки в небето.

Брези

Потърси незримото
в нещата:
как брезите
пият от мъглата;
как шептят
във мислите ти клони;
брезов дъх
как в чувствата се рони;
ручей свеж -
как радостта ти блика;
пролет бъдна
как навън те вика.

Пробуждане

Пролетно

Не пускай зимата
в сърцето си,
че бъдни кълнове
растат под снежно було!
Да пари вяра
в твоите ръце
и светла радост
мрака да разтуря!
Да осветява
топло твоя ден
и да искри
във мислите, в очите!
Във сънни клони
пламък е стаен.
И свята пролет
в паметта е скрита!

Утро

Не се завръщай
в сънните мъгли!
Виж, на прозореца
една надежда чука!
Душата си
широко разтвори
и златен лъч
сърцето да разпукне!
И всяка клетка
с топла доброта
във изумрудено
да се е озарила!
Да бъде утро
в твоята душа!

И вярата да бъде сила!

КОНЯТ

Пробил с копито ледовете,
отпил от бистрата вода,
препусна конят и помете
със грива зимната сълза.

На утрото в дрезгавината
препусна лудо с порив жив
да изпревари леден вятър
със устрем огнен в бяг красив.

Където стъпи, разтопява
тъгата във кипеж зелен.
Разцъфват клони, засияват
с надеждата във теб и мен.

ДЪЖД

Благословен е пролетният дъжд.
Разплаканите облаци прегръщам.
Душата преобърна изведнаж.
Пречисти ме.
И вече не съм същият.

Да заструи кристална пролетта,
сърцето да погали с водни пръсти.
И някъде дълбоко в паметта,
надеждата -
цвят ален да възкръсне!

Песен на магичната гора

Кълнове бъдни
разлюляха мрака.
Звездна завеса
щъркелите сбраха.

Зора разпукна
цветове в сърцата.
Флуиди топли
галят небесата.

Златиста мъдрост
в клоните узрява.
Душата пее
песен на дъбрава...

Лорелай

Прекрасна дева пее край реката
и злато във косите ѝ сияе.

С омаен глас, високо на скалата,
вълшебна песен пее Лорелай.

Оставя пътник уморен веслата;
във чудното видение е взрян.
И песента най-нежно от душата,
изважда съкровен и слънчев блян.

Дори и през въртопи, окрилени,
подир мечтата светла да вървим.
От огън са душите сътворени
и порив на небе. Несъкрушим.

И няма вече дева край реката,
а само блясък по скали играе.
Но продължава да трепти в сърцата
вълшебна песента на Лорелай.

Лилавите реки

С лилавите реки на мисълта
се сливам.
В свещена мъдрост.
усещам гъвкавата мощност
на лилавото божествено
познание.

Достигам хоризонта и потапям
ръце, облени целите във
изгрев златен.
Издигам се
със златната надежда
на несбъднатото.

Пробуждам порива на клоните,
зеленото кипене на тревите.
Душите ви пробуждам
с поглед, пълен с обич.
Зелено стръкче вяра
от сърце за всеки...

Шепотът на корените

Шепотът на корените

... - и както си вървях
по пътеката между дърветата, чух гласа на една гайда.
Въздухът потрепери и светът се обърна.

И тогава усетих:
аз съм сълзата на брезовото листо, преди да се отрони в
езерото.
аз съм пъпката на стария кестен, напиреща да разцъфне.
Аз съм перестия облак, попил снежната ведрина на
върховете.

Аз съм корените, които пият от изворите на времето.

И почувствах
в недрата една мощ и силно бучене:
не само металите, минералите и водата имат памет.
Цялата родна земя бе жива. Тя дишаше.
Тя имаше памет. за всичките векове,
всичко, което се бе случило.

И тогава
светът се потресе и върна на мястото си.
Пак си бях аз, но нищо не беше същото.
Бях белязан и чувах шепотът на корените...

Нестинари

Щом вечерта звездите си запали
и пламъкът в жаравата се обърне,
вървят по въглените нестинари.
Те молят Бог в душите да се върне.

Иконата в ръцете дръзки пари,
по-силно от жаравата в краката.
Проводници на огън - нестинари
танцуват с вяра искрена в сърцата.

И слели огън, дух и небеса,
пробуждат на доброто семената.
Оставят като сън на сутринта
звездите да догарят във душата...

Орфей

Ще изпреда със звуци
гривите на ветровете.
С хармония чудесна
тигъра във агне ще превърна.
С любов и мир светът
приветливо ще свети.
И ще настъпи пролетта,
щом Евридика зърна.

Дори на мрачен Тартар
в мъртволеден сън унесен,
в мен ще сияе
силата на добротата.
И Персефона ще заплаче
от вълшебната ми песен.
Ще изведа любимата
към светлината!

Не вярвайте! И двамата сме живи!
Не е за обич мрачната забрава.
Ние сме двойка жерави красиви,
които във зората се стопяват

Ти гориш, земньо

Моя свидна
ти гориш, земньо
от враг погазена.
Ти гориш, земньо
и твоите
къшли на въглени.

Моя скръбна
ти гориш, земньо
сърце поломено.
Ти гориш, земньо
и твоите
дечиня-еничаре.

Моя свята
ти гориш, земньо
за тебе жалиме.
Ти гориш, земньо
Душите ни
с тебе изгоря.

Моя песен
ти гориш, земньо,
вера недадена.
Ти гориш, земньо
и ангеле
за тебе пейая...

Жътва

Притихнаха житата
и слънцето - зърно златисто
търкулна се в нощвите
на утрото.

А в слънчевите снопи
на хармана
щурците репетираха.

Момиче бяло
с кобилица на рамо,
като сърна пристъпяше
- мълчаната вода да не разплиска.

Едрееха звездите, класовете
със тайна от ръка по-близка.

И като хляб узряваше
надеждата за утро...

Сабята

Зове ме силно,
тегли ме в съня ми
пътека тайна
и дерат ме тръни.
Задъхан качвам
оня рът в скалите,
де ручей пее
приказно в мъглите.
Пръстта разравям,
търся те с душата.
И ето - виждам
сабията в ръката.
Докосвам те
и виждам си лицето.
Крещя със сабя,
нямо е небето.
Прииждат думи,
спомени нечути.
О, Господи!
Нима съм бил хайдутин?

Звезден плач

Под сливата жетварка -
баба ми - е пяла
старинна песен люлчина
и шепнели листата.
От живи въглени
вълшебство разгоряла
със песен кърмена
израствала душата.

Трептя със звуците
премъдри на съдбата.
Провали и мечти,
но с вяра изковани.
Усецам шемета
невидим на крилата
и заболяват
дядовите рани

Откривам в корена
сълзите на звездите.
Попивам миналото
с топли длани.
Разбирам смисъла
и горестната гордост
на дедите.
И оня дух
извечен на кръвта ни...

Левски

Левски не е мъртъв.
В мелницата пее
и посява тихо
семето на свободата.
Левски не е мъртъв.
Знае го Балкана.
Знаят го и друмите
право към сърцата.
Левски не е мъртъв.
Служи литургия
в църквата България
свято със делата.
През бесило страшно
духът му - камбана
вечно буди роба
да строши окови
първо във душата.

Чинарът

Горчиви истини
изпод недра вековни
ме опиват.

Неземна светлина
струи във жилите
и в мислите се лее.

Родопска песен
бликва чувствена,
с легендите се слива.

Със длани клонести
небето милвам
и сърцето пее.

Юнашки птици
само в мен
гнезда си вият.

Попивам жаден
песента на корена,
сълзата на звездата.

Годишни кръгове
моц праведна
прадревна крият.

И плодовете
светли стихове са
за душата...

Нестинар

По въглените
парещи пристъпям
на спомените,
земльо моя,
свята мъченице.

Попивам огъня
на силата ти
и на скръбната ти
мъдрост,
майко моя,
лумнала искрице.

На небесата
в огъня изгарям
и викам, моля се
за опрощение и бъдеще,
родино моя,
грейнала Зорнице!

Хармония

Хармония

Разстила се морето
- древна книга неразлистена
и тайни знаци шепнат дълбините.
С вълните силни
гоним вечни истини.
И векове ечат придънно скрити.
Дали ще разпознаят
сетивата ни
хармонията - чувство долетяло,
за да усетим като в огледало
и същата хармония
в сърцата ни...

Радостта от светлината

Одеждите на сиви грижи
на брега захвърлям.
Вълни от песен на сирени
нежно ме люлеят.
С полепнали по раменете
песъчинки време,
потапям се във синята прохлада
на неизвестното.
Съзнанието е море.
Разстила се пътеката на изгрева.
С пасажите на мислите
поемам към дълбокото,
без перки и турбини.
Пиян от свобода,
поемам дъх с хриле
да пия радостта на светлината!

Отпий от залеза!

Отпий от залеза!

Тръгни по лунните пътеки
към зова на фарове.

Отпий от мъдростта
на този залив!

Между танцуващите водорасли
и седефените миди,
открий с нетърпеливи пръсти
зрънцето на утрото
в сърцето си.

Създай си бисер за даряване.

Синя привечер

Синя привечер край кея.

Синя приказка

и дъх на водорасли.

А стихналите кораби

като съзвездия,

таят магия,

в мрежи непобрана.

Луната е изхвъркнала искра

от уморената лула

на капитана.

Преливащо се

В преливащото се море
ти не прозирай очертания!
Морето да те призове
в пробуденото ти съзнание!

Стани частица от вълна,
искряща в изгревното злато,
да преоткриеш синева
със дъх на ароматно лято.

Да забучи прибоят жив
и бял да тръпне във душата,
без правила и волно див,
намерил бряг във същината...

Вечер в Созопол

Прозорци в златен залез греят.
Проскърцват стъпки по чардака.
Две хубави очи се смеят,
преди да е полегнал мракът.
А белите платна под бриза
плющят - изсъхва пак прането.
Навлича здрачът синя риза
и укротява в миг морето.
Рибарски лодки се завръщат,
от мрежите долита песен.
Ехтят созополските къщи.

И неусетно идва есен...

Перлено слънце

Морето цяла вечер е тъкало
с любов огромна мрежа - до звездите.
С усмивка уморена засияло,
делфините изпраща в дълбините.
Те ловко се промъкват през руините,
със мрежата повдигат мида тайна,
подават я на пръстите му, сините.
То вдига с нежност перлата омайна.
От майчината обич съградено,
красиво младо слънце заискрява.
Морето гледа рожбата пленено
и в радостта си кротко заблестява...

Сливане

Морето утринно
в сърцето поеми!
И нека мислите
с вълните да се реят!
На изгревното злато
добротата приеми!
Да те изпълни
като съд и да прелее!
Разбирай се
със морските звезди!
Проговори
езика на морето!
И като гларус
стих да долети!
Във златно - синьо
твоят ден да свети!

Подводните течения

Пази се от подводните течения!
Сред ласкавите морски звуци,
в зелено, перлено, индигово, лилаво,
магично теглят дълбините.
Ята от риби - сребърни стрели
посочват пътя.
Медузите - цветя са светофари.
Но... пази се от подводните течения!
Неясни спомени изплуват
като водорасли.
Невидимо докосване
на светлосини силуети
на русалки.
Пътуване вълшебно във хармонията
- пристан за поети и удавници.
Пази се от подводните течения
във паметта си!

Бурното море

Не се сърди
на бурното море!
Вълните пенести
да те пречистят с ласка!
Да се отпушат
всички сетива!
И да се смъкнат
черните им маски!
Не се сърди
на бурното море
- стихия волна.
Тя твори, разтуря.
За да отприщи
чувствени води
на дръзкия поет му трябва буря!

Свежо синьо

Свежо синьо
приласка душата ми
и обгърна
мислите, небето.

Волни пръски
бистрят сетивата ми,
с дървен шепот
галят те сърцето.

Заструява
морска кръв във вените.

Сливам се
ведно със дълбините.

Песен пея
чудна на сирените
и целувам
падащи звездите...

Неразбрано море

Ти,
неразбрано море,
хармонична стихия,
опако си небе
на вълшебства пенливи.
Белогриви вълни
с мисълта ми танцуват.
Риби - рой от искри
в чувствата ми пътуват.
Песни тайни шептиш
изумрудени, златни.
С миди бели редиш
думите непонятни.
Разлюлян звезден прах
- хармонична омая.
Само в миг те разбрах
и отново... не зная.

Просветление

Езикът на камбаната

Търся език на камбана
като свещен Граал.
Викам мъдреца и лудия
с дух, доброта събрал.
В сринати черкви ме питат
стари икони изтрити.
Думи вековни долитат
да ми посочат следите.
С чувства на жаждаци птици,
трескаво и непрестанно,
в детските чисти зеници
търся език на камбана.
Аз съм камбана и търся
верния си език
Да прозвъни във сърцата
светият праведен миг.

Quo vadis?

Къде отиваш, ум тревожен
със ключовете на душата?
По път ли тръгваш невъзможен,
за да откриеш същината?

Не си ли скитник ти пустинен,
изгубен в пясъчното време?
Незнаен пътник с дух старинен,
забравил име да си вземе?

Открий заключените двери
на себе си във дълбината!
В покой духът ти да намери
там тайнства странни и познати.

Третото око

Отвори се третото око
и погледна:
Грозни и бедни души
във красиви тела.
Бъдещи следи
от ръката на убиец.
Минали грехове
- незарастнали прокоби.
Върволица от хора,
гладни за хляба
на надеждата.

Затвори се третото око
и заплака...

Носители на светлина

Сред хорски глуми и несрети,
сред нищета и суета,
пристъпват странните поети
- носители на светлина.

Около тях гори небето
и ведро крачи утринта.
Те обич дават от сърцето си
- носители на светлина.

Въздигат падналите духом,
на роба вдъхват свобода,
лекуват за доброто глухите.
Самите стават светлина...

Побиването на гвоздеите

Побиват гвоздеите. Тръпна.
Камбани - чукове ехтят.
Трепти сълзата моя смъртна
и устни на Исус мълвят:
"Ковете смело, фарисеи,
разпнете моето тело!
Хулетe светлите идеи,
вдигнете пищно опел!
Месата вият - люта рана
в Давидовото потекло.
Душата ми е призована
в неземното си облекло.
Ще се разпадне храм със тътен,
корона с тръни ще цъфти
и ангели рояк безпльтен
ще я обкичат със звезди."
Коват пирони фарисеи
и скверни хулите летят.
Неприкованите идеи
във свята светлина блещят...

Разпятието на разбойника

Разпънат съм на кръст
Голгота.
И няма помощ.
Гарваните грачат.
Разпънат съм на кръст
като в живота.
И няма утре,
спомените плачат.
Прости ми, Господи,
теб търся в покаяние,
че не съгледах
чудните ти двери.
За тебе плача аз
- разбойника, прикования.
И че духът ми
късно те намери...

В ИНДИГОВО

В индигово-лилава утрин,
през сънените ми зеници
душата ми пътека дири.
Събирам се
от росната трева,
от облака, следите на звездите.
Отново пак съм аз.
Отново дишам
жадно светлината.
Горчи във гърлото
пробудена сълза.
Пронизан пак
от слънчева стрела,
избухва изгрева
дълбоко в същността.
И непрерадени
растат крилата...

Причастие

Пия вино от златен потир,
искрящо вино, чиста амброзия.

Преминава през вените,
боли през спомените.

Болката е нужна.

Болката е съществена.

Аз съм пиян!

Духът ми е кристал,
виното - сечиво за диаманти.

Кой е Бижутера?

Пия виното
на греховете си,
Отче наш...

СЪЩНОСТ

Всичко е част и е свързано
някъде в необяснимото.
Мидата свети в луната,
червеят търси крилата.
Зърно в земя се оплаква,
за да избухне листака.
Мравката вижда Всемира,
в радост сълзата умира.
Шепнат във мисли тревите,
в корена памет е скрита.
Всичко е част и е свързано
във същината ти,
Господи!

Искушението

На гладните по дух
раздай от топлите слова,
избликнали от същността ти!

На жадните за път
сипи във чашите
кръвта от своята надежда!

На слабите по плът
подай с уверена ръка
от силата на добротата!

И не пропадай в изкушението
Исус да се наричаш!

Преминаване

Ще се разпаднат
малките вселени на душата
и всяко атомче ще се различи.
И ще отсъди третото око
словата и делата.
От тялото не ще остане нищо.

Ще си припомним,
че ангели са ни запазили крилата
и с огън пише, лумнало, перото.
Ще тръгнем към звездите,
върнали си светлината,
с поуците поне от пет живота...

Превъплъщение

Намирай вярната пътека
и се възправяй ти по дух!
Въздигай се - пращинка лека
от Божия кристален Дух.

Да бъде ясна любовта ти
към всяко живо същество!
Да бъде звънка верността ти
в дълбинното ти същество!

Дори на делника ти в ада
на слово огън да пламти!
Свещена светла изненада
- стих в тебе да се въплъти!

Неземните напеви

Неземните напеви
на звездите.
Незримото докосване
на ангелско перо.
Онази сила
топла, пареща,
избликнала сред мисълта,
в ръцете.
Онези думи
сякаш с огън
в камъка от теб изсечени.
Не предавай!

Серафим

Изгубен в светлите съновидения,
Между сребристи облаци и дим,
Повика ме с небесно песнопение
в сияйна дреха ангел серафим.

Показа ми дедите величави
и времето, шептящо в златен дъжд.
От мъдростта му пиех до забрава,
като нектар божествен наведнъж.

Душите ни говореха чудато
на ангелски звънлив и чист език.
Беседвахме дълбоко, с плам, сърцато
и времето изтече като миг.

Две думи каза с ангелските рими
и полетях из облачната шир.
О, ангеле! Кажи ми своето име!
Забрави ли? Наричам се Офир.

Пробуждане

В дълбокото
съзирай същността
- езикът сребърен
на твоята камбана!

На вярата
почувствай тежестта
- най-съкровената
искрица разлюляна!

Божествена искра
да зазвъни
и от вибрациите
да разцъфне слово!
Дух в тялото
да затрепти,
кристален глас
да заехти по-силно и отново!

Поспри се ти
за малко в своя ден
и потърси
на ближните искрите!
Дълбоко светят
с пламъка зелен.
Ти разлюлей
камбаните в душите!

И когато
пробуденият ти Дух
прогледне към Небесата,
виж Божието око!
Взри се в зеницата Му
и в същността си!
Там лежи
пътят на духа ти
към звездите!
Амин.

Helix Nebula, compiled from Hubble telescope

This file is in the public domain because it was created by NASA and ESA. Hubble material is copyright-free and may be freely used as in the public domain without fee.

Пътят на Духа

© Костадин Боянов - автор
Станка Бонева - редактор
Моника Войкова - художник
© Издава ТЕМТО

ISBN 978-954-9566-55-0